

Hypotéza egyptských fyziků zpochybňuje velký třesk (hypotéza anebo zbožné přání)

11. 2. 2015 15:30 - [Vesmír](#) autor: [Lukáš Grygar](#)

Velký třesk, anglicky Big Bang, je už desítky let **nejuznávanější teorií**, popisující vznik vesmíru. Věda ale nestojí na místě a naopak se vyvíjí. Jak s teorií velkého třesku zamíchaly nové poznatky z kvantové mechaniky?

Jediný bod, ve kterém je nepředstavitelným způsobem **zhuštěná hmota** a PRÁSK!, máme tu vesmír, (Jediný bod, ve kterém je nepředstavitelným způsobem **zakřiven časoprostor** a PRÁSK!, máme tu vesmír), kynoucí během miliard let do podoby, v jaké ho pozorujeme dnes. Tohle je v kostce **proces, který věda** nazývá velkým třeskem, a vysvětluje jím, jak vesmír vznikl. Žádný „proces“ tu věda nenavrhuje... či že by ta jedna věta byl návrh „procesu“ ?

Z otázek, které člověka v souvislosti s velkým třeskem napadají, jde závrat': **odkud se ta hmota vzala? Co bylo před velkým třeskem? Co ho způsobilo? Když vezmeze v potaz, že s třeskem začal i samotný čas, minimálně druhá otázka padá – bez existujícího času nemůže existovat ani žádné „před“...** Ten proces v HDV já navrhuji takto : Začnu PRINCIPEM : „Každé křivení 3+3 dimenzí veličin Čas a Délka, je hmototvorné“. Proto lze uvažovat i to, že před Velkým Třeskem byl vesmír pouze v podobě „čistého“ časoprostoru (3+3 D časoprostoru), nekonečného, plochého euklidovského, bez existence hmoty, bez fyzikálních polí, čas v něm neběžel a rozpínání prostoru se nekonalo. Velký Třesk pak byl podle dalšího principu „Princip střídání symetrií s asymetriemi“ změnou stavu předešlého na stav následný, tj. nastalo (v lokálním místě nekonečnosti plochého čp) skokové nesmírně velké zakřivení čp. Podle Principu křivení dimenzí čp, stal se tento stav nesmírné křivosti křivých dimenzí „plazmou“ = hmotovým stavem. Tuto plazmu bych přirovnal k

poznatku fyziků o „vřícím vakuu“, poznatku „o vakuové pěně“. Prvopočáteční vesmír, tj. stav = plazma, se počalo nikoliv rozpínat, ale „rozbalovat“. Vesmír se dodnes nerozpíná, ale „rozbaluje se“. Přičemž neprobíhá pro vesmír = ve vesmíru, jen to rozbalování čp na dnešní úroveň téměř plochého stavu čp, který se nerozpíná, ale na makroškálách se stále ještě rozbaluje. Probíhá od Třesku **rovněž** „sbalování“ časoprostorových lokalit a to do podoby-reálie elementární částice, tj. na vlnobalíčky hmotové. (v tom plazmatu). Pak teprve dochází k již známé genezi stavby kvarků, leptonů, fotonů, (potažmo vzájemného chování těchto), tedy stavba atomů, konglomerátů atomů jako jsou hvězdy....a další procesy gravitačních hroucení hvězd, výbuchy supernov, stavba=slučování do těžších prvků, atd., atd. atd., jak to popisuje soudobá věda..., to vše prizmatem nového vnímání přírody, že tyto procesy hmotové se dějí „sbalováním - křivením“ dimenzí čp,...., anebo jinak řečeno : v nesmírně křivém – „hustém“ prostředí křivých dimenzí (plazmatu) „zamrzají“ vlnobalíčky, jimiž jsou pak ony kvarky, leprony, bozony. Dalším vývojem se tyto „klony = čp vlnobalíčky“ spojují v konglomeráty jako jsou atomy, molekuly, atd, jak to známe v chemii, biologii. A...a přitom stále od Třesku na „planckových škálách“ zůstává onen „vřící chaos“ dimenzí (Možná stejný, možná podobný tomu prvopočátečnímu plazmatu).

Celou scénérii výše popsanou doplním tím, že : I globálně rozbalovaný časo-prostor a v něm plavající galaxie a hvězdy, prach, a fyzikální pole, tak i globálně rozprostřené vřící vakuum v mikrosvětě – chaos křivých dimenzí – tak to **vše**, obojí, tj. globální křivost čp i křivosti na planckových škálách, to vše „plave“ navís *v z á k l a d n í m* onom „Předtřeskovím rastru čp“ euklidovskými plochými, nekonečnými. Náš Vesmír „**lokální bublina**“ nejdříve jakožto singularita, plazma...pak jakožto stále „lokální bublina“ ikdyž 13,7 miliard let stará a s poloměrem 10^{26} m veliká, to stále jsou obojí jsou „jedna a tatáž lokální-bublina“ s uvnitř křivými stavy čp plovoucími v nekonečnosti nekřivého stavu=rastru euklidovského čp. V tomto smyslu jde jen o jeden Vesmír, nikdy pak o nějaké paralelní vesmíry, ne, jen jeden nekonečný čp a v něm „lokalita“ (jakkoliv malá singulární či velká globální s poloměrem 10^{26} m ... to stále je jen „LOKALITA v nekonečnosti) lokalita, v níž se křiví dimenze každé veličiny a toto křivení je hmototvorné. Nesymetrické stavy křivosti vedou k „toku“ času, k „rozbalování“ prostoru, k entropii i k opaku, tj. ke genezi vyšší složitosti hmotových struktur až k bílkovinám a DNA a až ke člověku. Teprve v „křivé lokalitě“ („náš Po-

Třeskový vesmír“) může se „rozběhnout“ tok-plynutí času, a ono „rozbalování prostorové křivosti dimenzí“, atd.

Takto lze odpovídat novou vizí na výše položené otázky, citace těch otázek : Z otázek, které člověka v souvislosti s velkým třeskem napadají, jde závrat': odkud se ta hmota vzala? Co bylo před velkým třeskem? Co ho způsobilo? Když vezmeze v potaz, že s třeskem začal i samotný čas, minimálně druhá otázka padá – bez existujícího času nemůže existovat ani žádné „před“ ...

Takovému uvažování se lidský mozek pochopitelně vzpouzí, protože na něj není stavěný. Co když by ale šlo existenci vesmíru vysvětlit i bez velkého třesku? O něco takového se pokusili vědci z univerzity v egyptské Banze, vycházející z práce teoretického fyzika David Bohma.

Startovním bodem jejich snažení byly nové poznatky z **kvantové fyziky** a jejich aplikace na Einsteinovu teorii obecné relativity. Rovnice, které taková legrace obnáší, jsou pochopitelně vysoce komplikované, ale když to vezmeme hodně zjednodušeně, šlo v podstatě o nahrazení principů klasické **geodézie** kvantovou mechanikou.

To znamená, že trajektorie částic, počítané s přihlédnutím ke gravitaci, byly nově odvozeny od kvantových zákonitostí, kdy se částice chovají krajně nezpůsobně. Co po vypočítání takto upravených rovnic dostaneme? Vesmír, který se obejde bez velkého třesku!

Z hlediska kosmologie fungují výše uvedné úpravy jako kosmologická konstanta, zaručující nekonečný vesmír o konečné velikosti. Závěry rovnic, do kterých tuto konstantu zasadíme, jsou elegantní především v tom, jak se obejdou bez **temné energie**, se kterou zatím pracuje teorie velkého třesku.

Tu ale podporují důkazy: například záření kosmického pozadí, v podstatě dohasínající teplo teorií předpokládaného třesku. A právě důkazy nové hypotéze naopak scházejí. Už teď ale představuje inspirativní nahlédnutí vůbec největší otázky, jejíž odpověď nepřestává kosmologie usilovně hledat.

JN, kom 28.08.2017